

SERŽANT

MIROSLAV ŽAMBOCH

Seržant

Miroslav Žamboch

© 2014 Miroslav Žamboch

ISBN 978-80-88023-00-5 (ePub)

ISBN 978-80-88023-01-2 (mobi)

ISBN 978-80-88023-02-9 (PDF)

Jmenuji se Miroslav Žamboch, narodil jsem se v lednu roku 1972 v Hranicích na Moravě. Byla to tehdy extrémně krutá zima, v Beskydách se objevily smečky vlků a medvědů. Mám pocit, že mě to poznamenalo na celý život. Dodnes mám rád zimu, chlad, plískanice a dělá mi dobře, když někdy v noci zaslechnu psí vytí. A samozřejmě mám rád dobré příběhy. Ty k nečasu, do něhož by ani psa nevyhnal, patří stejně neodmyslitelně jako dubové poleno do krbu.

Už jako kluk jsem své kamarády častoval nekonečným seriálem O kapitánovi Železné nervy a dospěle šokoval vymyšlením historek o Janu Amosi Komenském, který podle mých tehdejších představ heslo „Škola hrou“ prosazoval za použití dvanácti (pro extrémně neukázněné až čtyřicetiletých) voltové rákosky.

Tahle vymyšleci úchylka mi zůstala dodnes. Abych se o světy, kde jsou muži silní a stateční, ženy krásné a svůdné a ti správní, kterým fandíme, dokonce občas i zvítězí, mohl podělit, naučil jsem se řadit slova do vět, věty do odstavců...

Seržantem Lancelotem jsem si splnil klukovský sen a podobně jako pejsek s kočičkou jsem do něj namíchal vše, co jsem měl – co mám rád. Na rozdíl od nich jsem to ale pořádně okořenil, oflamboval, vyudil a vsadím i poslední půlkorunu, že vás ani toho velkého zlého psa, co na tuhle knihu netrpělivě čeká pod vaším oknem, nebude bolet břicho.

Odplivl jsem si, ale nepříjemné příchuti hlíny a ostrých zrníček jemného písku na jazyku jsem se stejně nezbavil. Napadlo mě, že něco takového určitě cítili všichni vojáci, kteří se kdy krčili v zákopech. Posunul jsem si helmu víc do čela a vyhlédl z okopu. Louka s vysokou trávou a občasnými tmavšími ostrůvky vrb a olší, o kus níž hranice hustého smíšeného lesa. Středem mělkého údolíčka tekla potok. Všechno vypadalo v lehké mlze neskutečně a bůhvíproč nebezpečně. Opět jsem se schoval do zákopu. Kvůli čemu tady, v neobývané zemi nikoho, vyhloubil někdo obranný okop? Muselo to být pěkně dávno, protože pažení ze silných dubových kulatin se začínalo hroutit a vchody do podzemních úkrytů byly zasypané. Padesát, sedmdesát let? Možná víc.

„Švindluješ! Za to ti zpřelámu všechny prsty!“ Kampani prohrál další partii pokeru a jako vždy se hlasitě rozčiloval. Jenomže tentokrát se na vyhrávajícího Gasupuréze dívali nevraživě i ostatní. Zřejmě šlo o víc zlata než obvykle. Obvinil obrovského muže bez zjevného důkazu se však, na rozdíl od jeho přítele, neodvážili. Vědělo se o něm, že ho k praporu převedeli kvůli vraždě ženy a dvou mužů. Zabil je všechny holýma rukama. Ta žena byla jeho manželka a chodila si přivydělávat do bordelu. Její zákazníci byli prostě ve špatnou dobu na špatném místě. To se stává.

„Kecy! Se podívejte! Dal jsem to právě Kampanimu, abyste si nemohli vyskakovat!“ ohradil se poměrně klidně Gasupuréz.

Pětice se sklonila nad převráceným ešusem, který jim sloužil jako karetní stolek, a prohlíželi si destičku ze štípané slídy obroubenou stříbrem. Přesunul jsem se blíž, abych také viděl. Na dně okopu byla voda a bláto a v botách, jejichž voduvzdornost obchodník vychvaloval až do nebe, jsem měl mokro. K čertu s ním. Na slídivé destičce teď probíhal zrychlený záznam celé partie. Obraz byl černobílý a silně zmenšený, přesto se dalo zřetelně rozeznat, co kdo z hráčů dělal. Donutil jsem je, aby se na sledovačku složili, protože už mě unavovalo poslouchat jejich věčné handrkování. Nebyla levná, ale museli si ji koupit, protože jinak bych jim poker při akcích zakázal.

„Seržante? Pojd'te se na něco podívat!“

Hruzzi, můj pozorovatel, kterého má každý seržant v jednotce,

vypadal nespokojeně a nevrle jako vždycky. Jeho zakaboněná tvář mi spravila náladu. Následoval jsem ho a snažil se brodit bahnem přesně v jeho stopách. Bylo to skoro zábavné.

„Do háje! Nešvindloval!“ řekl někdo za mnou.

„Tady!“ ukázal Hruzzi na stěnu v místě, kde se výdřeva zřítla. Ze zeminy prorostlé kořeny trávy vyčníval kus lebeční kosti.

Tázavě jsem se na něho podíval, ale vypadalo to, že mi zatím nic dalšího nechce říct. Pozorovatelé jsou zvláštní sebranka. Jejich schopnosti jsou velmi různorodé, nepředvídatelné z magického i klasického hlediska. Začal jsem kost opatrně vyhrabávat. Měl jsem pocit, jako by mi pod prsty vibrovala.

Hruzzi přikývl.

„Je to velmi silné, ale nevím, co to znamená.“

Pod kostí jsem objevil ještě kus železa. Když se mi ho konečně podařilo vyprostit, poznal jsem půlku ocelové helmy. Zbytek už dávno zrezivěl.

„Jak dlouho to tady leží?“

Hruzzi pokrčil rameny.

„Tenhle typ vyřadili z výstroje před víc než dvěma stoletími.“

„Obránci nebo útočníci?“

„Obránci,“ odpověděl.

Okop byl budovaný proti útoku z lesíku pod námi. Na druhé straně se tyčil nevysoký, ale strmý pahorek Clodik, jehož vrchol vypadal jako šikmo useknutý. Příroda někdy dokáže vykouzlit bizarní tvary. Podle mapy, která ale nebyla bůhvíjak přesná, byl nejsnadněji přístupný právě odsud.

„Všichni pohotovost!“ sykl jsem, aby to nebylo slyšet příliš daleko. „Připravit k obraně!“

Možná to byla hloupost, nechat se znervóznit téměř dvě století mrtvými vojáky, ale už dávno jsem se naučil, že v našem řemesle jsou tušení důležitá.

„Dnes bych se ale bránil útoku z opačného směru,“ pronesl šeptem Hruzzi.

Neprotestoval jsem. Jestliže jste se v konkrétní věci jednou na pozorovatele spolehli, bylo rozumné řídit se pak podle něho ve všem. Kompromisy přinášely smůlu. Problém byl, že v lesíku, který

Hruzzihovo znervózňoval, operovala tretí četa vedená seržantom Allim. Nesmeli jsme si je splést s prípadným nepřítelem.

Během minuty jsme byli připraveni odrazit útok. Náš jediný minomet jsem zaměřil na nejbližší cíp lesa. Terénní vlna způsobovala, že před prvními stromy se nacházel prostor ukrytý našim očím. Kulomet hlídal dlouhou louku napravo. Svah stoupal, ale byl bez terénních nerovností, mohli jsme ho snadno pokrýt palbou. Náušnice v mém levém uchu cinkla, to znamenalo, že poručík Dekont se mnou chce mluvit osobně. On, nebo jeho pozorovatelé. Jako důstojník měl nárok na tři, plus jednoho lékaře a vojenského čaroděje třetí třídy. Konečně jsem se k němu úzkými zákopy protlačil.

„Chci znát váš názor na tu věc tam!“ ukázal šikmo doleva.

Tlaková vlna mi vyrazila dech a mrštila mnou do výkopu. Spodní polovina poručíkova trupu ještě chvíli stála na místě. Další exploze vyryla kráter kus za okopem, třetí zasáhla přímo zákop. Zastřílení byli skvěle.

„Nevystrkovat hlavy! Je to kanón!“ křičel jsem a snažil se vyplivnout hlínu z úst.

Z lesa nad námi zazněly dálkou ztlumené výstřely. To musel být Alli.

„Minomet střídavě pal! Postřelujte plochu za pahorkem až k lesu!“

Kampani se na mě udiveně podíval – žádný nepřítel nebyl v dohledu – ale současně ládoval do hlavně první nálož. Střídavě znamenalo jednu trhavinovou a jednu popsanou světélkujícími diagramy a nacpanou bůhví čím.

Žvuh! Okop krok ode mě dostal přímý zásah, roj střepin mi zabzučel kolem uší a dobrá desítka mě zasáhla.

„S kulometem opatrně! Až si budete jisti, že to nejsou naši!“ slyšel jsem v komunikátoru rozkazy Glena, třetího seržanta roty. Svým mužům jsem přikázal hlídat levý kraj pahorku. Právě včas. Příkrčené postavy vyhnané minometnou palbou se objevily v zorném poli.

„Každý jednoho, podle pořadí! Ted’!“ zavelel jsem, nabil granátomet klasikou a opřel si karabinu o rameno. První tři to

schytali okamžitě, minomet jim musel pocuchat štíty. Ostatní zalehli.

Postavil jsem se, abych dobře viděl. Hop nebo trop. Pokud poručická výstroj nevydržela zásah kanónem, má neměla nejmenší naději. Zdvihl jsem náměř, koutkem oka zahlédl další postavičky vybíhající z lesa. Granát vyletěl, spatřil jsem ho až v nejvyšším bodě dráhy, když začal padat dolů. Exploze, gejzír hlíny. Nabil jsem druhý. Než jsem stiskl spoušť, karabina mi vyletěla z ruky, obloha a zem se přede mnou mihly jako rozmazaná šmouha, rázem jsem ležel na dně zákopu. Přímý zásah do helmy mě na chvíli ochromil.

„Lancelote, Lancelote! Alli je tady!“ probralo mě vyslovení mého jména v komunikátoru. „Přesuneme se zákopem na západ, z dostřelu toho ostrostřelce!“

Potvrdil jsem příjem s tím, že my se tady ještě chvíli zdržíme. Chtěl jsem vědět, co jsou útočníci zač. Alex, náš stopař, už mě pozoroval a čekal na rozkaz. Znal mě. Přikývl jsem. V okolí bylo ticho, jen ve vzduchu se vznášel pach korditu a chloupky na zátylku se ježily jako pokaždé při používání magické munice.

„Hruzzi! Sleduj ho!“ přikázal jsem a spolu s ostatními kontroloval okolí.

Alex zmizel v trávě, Hruzzi seděl na dně zákopu přímo v kaluži a hlavu si držel v dlaních. Měl skvělou intuici, ale na hypnózu moc dobrý nebyl.

„Jsou všichni mrtví?“ slyšel jsem ho přeřikávat nahlas. Přikývl nevyřčené odpovědi. „Nepřibližuj se, obejdi je v kruhu.“ Rty se mu stáhly do úšklebku. Alex mu zřejmě odpověděl peprnou nadávkou, ale nakonec poslechl. Zahlédl jsem ho sklouznout do kráteru po nepřesném výstřelu neznámého dělostřelce.

„Není to v pořádku, vůbec to není v pořádku,“ mumlal Hruzzi, „nech je tam a vrať se!“

„Vrať se, sakra!“ vykřikl najednou.

Alexovi se asi nechtělo plížit několik set metrů zbytečně.

Při náhlé explozi jsem sebou trhl stejně jako všichni ostatní. Hruzzi vykřikl a zhroutil se. Být s někým v telepatickém kontaktu v okamžiku jeho smrti je i pro zkušeného pozorovatele drsný šok.

V očekávání dalších nepříjemných překvapení jsme v zákopu zůstali až do soumraku. Celkem zaznělo dvacet sedm explozí. Buď to

měl na svědomí autodestrukční systém, který měl zabránit, abychom protivníka identifikovali, nebo jsme se ve skutečnosti nestřetli s lidmi, ale s někým úplně jiným, a výbuchy byli součástí jejich umírání. Nic dalšího jsme se však nedozvěděli. Nakonec jsme posbírali výstroj a vyrazili za zbytkem oddílu.

K rotě jsme se připojili až pozdě v noci, když už byl tábor vybudovaný a mužstvo se chystalo ke spánku. Po poručíkovi převzal velení Glen. Nechal zdvojit hlídky a v nejbližším okolí rozmístit nástrahy. Možná byl až zbytečně opatrný, ale schvaloval jsem to. Většinou jsme přežívali právě kvůli přemrštěné opatrnosti a obezřetnosti. Ještě jsem nestačil sníst večeři, kaši vzniklou rozmícháním dehydrovaného hovězího prášku s vodou z potoka, a už jsem se měl hlásit u velitele. Zkušený voják nikdy neví, kdy bude čas na další jídlo, vzal jsem si proto misku s sebou.

Velitelský stan tvořila plachta napnutá mezi třemi stromy, místo židlí někdo připravil smrkové větve, na které se dalo sednout bez toho, že by si člověk okamžitě smáčel kalhoty. Seržanti Glen a Alli, čaroděj Fill a všichni pozorovatelé už čekali jen na mě. Dřepl jsem si na paty, přítlumená karbidka tiše syčela a vrhala na plátěnou střechu nad námi mihotavý stín.

„Dva mrtví, sedmnáct raněných, z toho tři těžce. Boje nebude schopen jeden člověk. Průzkumné oddíly neobjevily po útočnicích ani stopu. Podle všeho po nás stříleli z ručně transportovaného kanónu. Chci znát vaše postřehy a názory.“

Glen nebyl nikdy příliš upovídaný, ale tentokrát se ještě vylepšil. Mlčeli jsme.

Sám jsem nevěděl, co si mám o celé situaci myslet. Před třemi týdny dostal náš prapor překvapující rozkaz přemístit se do Joudzou v severovýchodní pohraniční oblasti. Schválně jsem si prošel armádní svodky. Joudzou byl jeden z nejklidnějších rajónů a za posledních deset let se tam nepříhodilo nic, co by stálo za řeč. O rozkazech se ale nikdy nediskutuje, proto se sedm set vojáků okamžitého nasazení určených k boji s vnějším nepřítelem přesunulo sem, do opuštěné země lesů, luk a močálů. Pětitisícové Joudzou bylo jediným trochu civilizovanějším místem široko daleko. Civilizovaným bylo možná trochu silné slovo, protože sem nevedla

ani železnice. Permanentně podmáčená půda by koleje stejně neunesla. Už dva týdny jsme propátrávali pohraniční území a neobjevili po případných vetřelcích žádnou stopu. Až dnes.

„Okop v údolí byl kdysi součástí obranné linie, která měla chránit pahorek Clodik. Stáří odhaduji,“ Hruzzi se na chvíli odmlčel, „na sto padesát až dvě stě let.“

„Útočníci byli lidé, alespoň podle stop,“ řekl Alli, „obutí do obyčejných armádních bot vzor 62. Našli jsme místo, ze kterého nás ostřelovali. Podle všeho šlo o ručně přenosné dělo.“

„Tohle ukazuje spíše na vnitřního nepřítele,“ poznamenal Fill.

Byl u jednotky ještě déle než já a třebaže jsme spolu spolupracovali jen zřídka, považoval jsem ho skoro za přítele. Jako všichni ostatní jsem stoprocentně spoléhal na jeho úsudek a zběhlost v umění zacházet s magií.

Glen neřikal nic. Čekal jsem, jestli Hruzzi ostatní neseznámí se svým postřehem o ostatcích vojáků pohřbených v okolní půdě, ale mlčel. Zřejmě mu to nepřipadalo důležité. Vnitřní nepřítel bylo souhrnné označení pro špióny i pravidelné ozbrojené síly čtyř blízkých států, do nichž se dalo cestovat, aniž by se člověk musel vydat na území nikoho. Se dvěma zeměmi mělo naše království společné hranice. Všichni vnější nepřítel pocházeli z území nikoho, nebo také z takzvaných divokých plání. Tam bylo možné doslova a do písmene vše. Na divokých pláních platily jiné přírodní zákony, obývali je nelidé nebo ještě něco mnohem nepochopitelnějšího a i všemocná zpravodajská služba včetně nejlepších mágů Akademie měla o tamním dění příliš málo informací. Navíc to málo, co se vědělo, se ve většině případů dalo označit za nepřiliš hodnověrné bajky a zkazky. Někdo zemi nikoho označoval za oblast vlády chaosu, jiný za místa se zvýšenou entropií a další za místo prolínání světů, sfér a bůhvíčeho dalšího. Záleželo na tom, zda jste naslouchali vědci, čaroději, politikovi nebo pozorovateli. Podle mě to všechno znamenalo jedno a to samé – rychlou a velmi nepříjemnou smrt pro každého normálního člověka.

„Pročešeme celou oblast Clodiku. Pomalu, opatrně a pečlivě. Pokud se tam schovávají ještě další vetřelci, najdeme je a zničíme. Pokud jsou to lidé, chci živého chlapa. Dva živé chlapy,“ opravil se

Glen vzápětí a podíval se na mě.

Ten pohled znamenal, že jsem právě dostal úkol na zítřek. Až dosud jsem měl Glenu za dobrého, ale jinak naprosto obyčejného seržanta. Teď jsem však své mínění změnil. Byl chytrý, možná i chytřejší než poručík. Většina lidí se do sedmnáctého praporu dostala, protože měli nějaký škraloup. Ti, jejichž škraloup opravdu stál za to, byli u průzkumné rotě, to znamená u nás. Poručík se z každého chyceného jazyka snažil vyrazit co nejvíc informací, jenomže nemohl překročit jistou hranici, protože později musel předat zajatce k výslechu specialistům. Už několikrát nám pomohlo, že jsme věděli víc, než nám naši nadřízení byli ochotni sdělit. Pokud bychom získali dva zajatce, jednoho bychom mohli vyslechnout pořádně a potom ho někde zakopat.

Nikdo další neměl žádnou poznámku, Glen nás proto propustil a šli jsme spát.

Ráno jsem se nechal vzbudit o hodinu dřív a studoval mapu. Hranice s územím nikoho přecházela právě přes Clodik. Navíc se mi zdálo, že mapa příliš nesouhlasí se skutečností. To bylo nezvyklé, protože vojenským speciálkám se obvykle věnovala značná pozornost. Představa, že bych se měl vydat za hraniční čáru, mě znervózňovala. „Venku“ jsem ještě nikdy nebyl a to jsem u jednotky sloužil přes osm let. Chvilí jsem váhal, ale nakonec jsem se rozhodl zajít za Fillem.

Nespal, soustředěně se probíral nějakými papíry a tvářil se nevrle.

„Můžeš jít klidně i za hranici. S velkou pravděpodobností se nic nestane,“ řekl dřív, než jsem se stačil na cokoliv zeptat.

Mám strašně rád, když jsem pro někoho průhledný jako sklo. Mé podráždění na mně zřejmě bylo vidět, protože aby mě uchlácholil, přidal ještě další informaci.

„Podle všeho je to právě přítomnost lidí, která způsobuje, že chaos ztrácí sílu. Až tam půjdete, budete si kolem sebe vytvářet normální svět, jako byste si s sebou nesli kus království. Navíc je přechod pozvolný a tady jsme stále relativně blízko obydlého území.“

„A čím je těch lidí méně, tím hůře to funguje,“ dovtípil jsem se.

S pobaveným úsměvem přikývl.

Neměl jsem strach, že by se mí muži změnili třeba v žáby. Tak naivní jsem opravdu nebyl. Nechtěl jsem však, aby je posedla nějaká paranoia a oni se postříleli navzájem. Podobná věc se už párkrát stala. Kývl jsem Fillovi na pozdrav a vrátil se ke spacáku, abych se sbalil a připravil na všeobecný budíček. Seržant musí být vždy o krok před mužstvem. Někdy to dá opravdu fušku.

* * *

Postupovali jsme lesem v rojnici s očima na stopkách. Tak třímetrových. Dvanáct chlapů dokonale znalých svého řemesla. Nepotřebovali jsme na sebe mluvit, každý věděl, co má dělat a kde má právě být. Na pohled to byl obyčejný les z bříz, borovic a modřínů, ale Hruzzi se neustále mračil a jeho nervozita se přenášela na ostatní, mě nevyjímaje. Souvislá clona mraků nepropouštěla žádný sluneční svit a pod příkrovem korun panovalo přitímí. Ve vzduchu se vznášela vlhkost, vysoká mokrá tráva řezala do rukou a brzy nás všechny zmáčela od hlavy až k patě. Gasupuréz najednou sykl, zastavil se a prohlížel si něco pod nohama. Objevíli jsme zbytky dlážděné silnice. Les tady musel růst dobře stovky let. Ještě opatrněji jsme prozkoumali nejbližší okolí a zjistili jsme, že mnohé terénní nerovnosti byly kdysi dávno zděnými budovami. Oficiálně popíraný a pronásledovaný názor, že království se stále zmenšuje, byl zřejmě pravdivý. Tichem promáčeného lesa se rozlehlo suché zakašlání; okamžitě jsme se ztratili v trávě a po nezbytné pauze postupovali dál plížením.

Původce hluku se ukrýval ve stínu rozložitého buku a v maskovacím oděvu splýval s šedivou kůrou stromu. Odložil jsem samopal i meče a nechal si pouze nůž. Oblezl jsem strážného v bezpečné vzdálenosti. Ve vysoké trávě mi často mizel z dohledu, obával jsem se, abych neztratil směr. Nakonec se mi podařilo dostat se mu do zad. Se zatajeným dechem jsem se postavil, levou rukou mu sáhl do obličeje, zvrátil hlavu a přiložil ostří nože na hrdlo.

„Nehýbej se,“ šeptl jsem mu do ucha. Na pokožce jsem cítil jemné mravenčení způsobené kontaktem s jeho kinetickým štítem.

Přesunul váhu na jednu nohu.

„Nehý–“ chtěl jsem ho varovat ještě jednou, ale zastavila mě tvrdá rána loktem na solar.

Dokázal se ještě otočit, ale potom se zhroutil a z krkavice mu prýštila krev. Potlačil jsem chuť hlasitě zaklít. Protože mě teď všichni muži viděli, naznačil jsem posunkem, ať změni směr postupu o devadesát stupňů doprava. Muž stál čelem k nám, odhadoval jsem, že hlídal prostor za sebou. Chtěl jsem postupovat po linii hlídek a zkusit štěstí ještě jednou.

„Slyším zaklínání, zaklínání obětování!“ ozval se mi přímým telepatickým kontaktem v hlavě Hruzzi. „Je to někde blízko!“

Tentokrát jsem doopravdy zaklel, i když jen polohlasem. Obětování člověka je nejhorší a nejodpornější zločin, který umenšuje životy všech ostatních, oslabuje celé království a napomáhá chaosu měnit svět lidí. „Kde, sakra?“

„Někde před námi, seržante,“ odpověděl Hruzzi a v transu pokračoval deklamováním syrových slov, jejichž pouhý zvuk mi naháněl hrůzu. „Mé zbraně!“ sykl jsem.

Okamžitě jsem měl meče v pochvách a bez dalšího čekání jsem se rozběhl vpřed přihrbený s opakovací karabinou v jedné a zakrváceným nožem v druhé ruce. Nevěděl jsem, jestli mě ostatní následují. Posedla mě jediná myšlenka – zastavit tu příšernost. Zpoza keře se náhle vynořil ramenatý chlap s brýlemi. V ruce držel samopal. Vrhł jsem se vpřed, záchvěv mravenčení při kontaktu dvou štítů, nůž mezi jeho žebry. Hruzzi mi stále posílal do hlavy děsivé zaklínání, ale naštěstí mě opanovala bojová horečka. Běžel jsem vpřed následovaný šelestem kroků mých mužů, ticho lesa zaplašily chaotické dávky ze samopalů, občas někdo polekaně vykřikl nebo zachroptěl. Krátkou dávkou jsem pokropil nezřetelný stín nalevo skrývající se za dvojicí nízkých smrčků, najednou mi půda uhnula pod nohama a zády jsem dopadl na kamenný katafalk. Z nebe sjelo ostří a zasáhlo mě do ramene, někdo pode mnou zanařikal. Oproti obloze se rýsovaly siluety dvanácti lidí s obličejí krytými kápěmi, člověk u mé hlavy se chystal k dalšímu bodnutí. Sekl jsem po něm nožem a současně začal střílet. Rachot výstřelů se odrazil od kamenných stěn, siluety se hroutily, první z mých vojáků seskakovali

dolů.

Skulil jsem se z katafalku, koutkem oka zaregistroval plačící dívčí obličej. Přestože jsem spadl přímo na ni, vypadala v pořádku. Ocítl jsem se v jakési nezastřešené místnosti zahloubené do země. Možná sklep domu, který už dávno nestál.

„Zůstaňte nahoře!“ zařval jsem, abychom se všichni neocitli v pasti. Někdo mě střelil do zad. Velkorážný náboj mi vyrazil dech, muž v kápi se protáhl kolem mě a zmizel v černém otvoru v protější stěně. Byl to ten, kterého jsem škrábl nožem do ruky. Rubínové krystalky na koženém řemenu kolem mého levého předloktí ztratily barvu, kinetický štít byl vyčerpán. Z vchodu do podzemí se vynořil neznámý ozbrojenec, za ním se tlačili další. Už se vzpamatovali. Odhodil jsem karabinu, tasil meč a než stačil vystřelit, usekl mu ruku, v níž držel zbraň. Někdo z našich hodil granát přímo do díry, vzápětí ho následovaly další dva. Praštil jsem sebou na zem, stísněný prostor na pár chvil opanovaly ošklivě ječící střepiny. Než exploze dozněla, podařilo se mi z amputované ruky sundat kožený chránič s rubíny. Díky bohu, že zvyky vojáků jsou tak podobné.

Opatrně jsem se postavil. Z podzemí zatím nikdo nevycházel. Uprostřed nezastřešené místnosti stál kamenný katafalk se stružkami na odvod krve. Na něm stále ležela dívka, na kterou jsem spadl a tím ji zachránil před obětní dýkou. Šest mých vojáků se krčilo u stěn se zbraněmi v pohotovosti a čekalo na rozkazy, obrovitý Gasupuréz hlídal u díry.

Podíval jsem se nahoru na Hruzziho. „Stihli jsme to,“ zazubil jsem se. Cítil jsem nesmírnou úlevu a grimasa byla jen její lehkou ozvěnou. Hruzzi se neusmál, pouze ukázal na zlatě se lesknoucí pohár stojící pod katafalkem. V nastalém tichu jsme všichni slyšeli cinkání dopadajících rubínových kapek. Jenomže to byla má krev, ne toho děvčete. Napjatý klid narušil tlumený zvuk výstřelů. Přišly mi příliš vzdálené na to, aby měly co dělat přímo s námi.

„Prohledáme to a zmizíme!“ rozhodl jsem, jenomže vzápětí se ozvala náušnice.

„Tady Glen! Nutně vás potřebujeme. Je jich víc, jsou lépe vyzbrojeni! Vpadněte jim do zad.“ Následovala lokace a popis terénu. Zaklel jsem. „Padáme!“ změnil jsem rozkaz.

* * *

Přišli jsme v poslední chvíli. Vypadalo to, že Glenu s Allim chytili do kleští v pro ně nejnepříznivějším místě, v močálovité proláklíně obklopené ze všech stran lesem. Překvapivým útokem na meče následovaným použitím veškeré palebné kapacity roty se nám podařilo obklíčení rozbít a potom jsme se rychle všichni stáhli. Celou noc jsme ustupovali lesem souběžně s hranicí, abychom se dostali do pro nás známějšího terénu. Celková bilance byla hrozivá. Přišli jsme o dalších sedm mužů, k tomu deset zraněných, které jsme museli nést. Munice i podpurný materiál docházely. Naprosto vyčerpání jsme se utábořili na kraji rozsáhlého rašeliniště. Podal jsem hlášení, rozdělil hlídky a šel si lehnout. O zachráněnou dívku se staral Gasupuréz. Zpočátku jsem ho podezříval, že ji mohutný minometčík chce do postele, ale choval se k ní láskyplně jako k vlastní dceři. Její výslech nevedl k ničemu. Podle Filla i ostatních čarodějů jí vymazali paměť, nebo při hrůzném zážitku utrpěla těžkou amnézií. Na pohled to byla obyčejná jedenáctiletá holka v šatech, které mohly pocházet odkudkoliv. Kůži na rukou měla jemnou, určitě nikdy nepracovala na poli jako vesnické děti.

Posunul jsem si lůžko dál od ostatních za kořeny vyvráceného smrku. Noc byla studená a sychravá jako vždycky. Rozdělovat ohně Glen zakázal. Ani jsem nenadával, protože nám nezbývalo nic jiného. Ze tmy se vynořil Hruzzi s Fillem.

„Nic mi do toho není, ale proč jste na mou informaci o zaklínání zareagoval tak zuřivě, skoro bych řekl zbrkle, pane?“ zeptal se Hruzzi bez jakéhokoliv úvodu.

Nemusel jsem mu odpovídat, ale na vztazích velitele a pozorovatele často závisí osud celé jednotky, navíc jsem o tom sám přemýšlel většinu noci. Obětování člověka je sice opravdu ten nejhorší zločin, ale to nevysvětlovalo mou reakci. V rotě jsem měl lidi, kteří spáchali věci jen o chlup méně příšerné, a vycházel jsem s nimi v pohodě.

„Může to mít souvislost s tvou minulostí,“ nadhodil Fill.

Asi měl pravdu, ale nechtělo se mi o tom vykládat. Patřil jsem k těm lidem v jednotce, kteří o své minulosti mlčeli. Pocházel jsem z

dobré rodiny. Můj otec byl teoretik na volné noze, často pracoval pro velké klany nebo pro vládu. Teoretik znamenalo, že nebyl schopen čarovat, ale dokonale ovládal principy magie a dokázal navrhovat strukturní vzorce nových kouzel. Nebo naopak dekodovat diagramy kouzel bez popisů. Matka pocházela ze šlechtického rodu, ale protože byla až čtvrtá v pořadí, podle heraldické tradice už sama šlechtičnou nebyla. Byla to jemná žena s vynikajícím hudebním sluchem. Velkým otcovým koníčkem byla historie. Nepravidelně se vydával na studijní cesty, aby se seznámil s různými dějepisnými prameny, nebo si ověřil informace, ke kterým se dostal v archívech. Poslední cesta, kterou uskutečnil, byla právě někam sem na severovýchod. Bohužel jsem si nepamatoval přesně kam. V té době mě víc zajímala jeho práce, než koníčky. Chtěl jsem být jako on, rozumět kouzlům, listovat ve starých knihách a pronášet řeči, kterým ostatní pozorně naslouchají. A potom mé šťastné dětství skončilo. Otec odjel na svou studijní cestu a zmizel. Co se s ním stalo, jsem se nikdy nedozvěděl. Matku brzy na to začali navštěvovat příslušníci kontrarozvědky a stále víc času trávila v jejich vyšetřovacích celách. Nakonec spáchala sebevraždu. Mě poslali do sirotčince, který ve skutečnosti byl vězením pro mladistvé.

V království neexistuje oficiální trest smrti kvůli možnému a v minulosti mockrát prokázanému zneužívání poprav pro magické rituály. Nepohodlných lidí se stát zbavuje jinak, například tím, že je umístí do průzkumné roty sedmnáctého praporu. Takový osud ještě není zdaleka nejhorší. Mohou ho také poslat těžit aktivní drahokamy. Po pěti letech v dolech se člověk změní v poslušnou trosku s vypáleným mozkiem, která nejí a nepije, pokud to někdo nepřikáže. Nebo z něj udělají pokusného králíka pro výzkum Chandrekosovy meze. To se pak jeho život nepočítá na roky, ale na měsíce a týdny.

Obvykle jsem se vzpomínám bránil, ale tentokrát se mi vybavovaly s neobvyklou naléhavostí a nedokázal jsem je zaplašit. Samozřejmě, že mě do armády neposlali hned.

Začalo to ústavem pro sirotky, kde se při troše šikovnosti dalo přežít. Po dovršení patnácti let jsem se však nestal svobodným občanem, ale jako potenciálně nebezpečného potomka špióna mě poslali do převýchovného vězení. Vypadal jsem na dvanáct, hubený,

neohrabaný, typický studijní typ. Hned prvního dne mi bachař přezdívaný Kláda poručil, abych se večer hlásil v jeho kanceláři. Přitahovali ho právě takoví chlapečci, jako jsem byl já. Kláda se mu říkalo kvůli velikosti jeho penisu. Stál jsem před ním tehdy v pozoru a příšerně se bál. Strachy jsem se počural a pak to ve mně prasklo. Rozbil jsem mu hlavu mosazným stolním svícem. Napůl šílený jsem do něj bušil, dokud neměl místo obličejů kaši z krve a rozsekané kůže. V tu chvíli jsem se mstil za léta vězení a všechna příkoří. Také jsem se tehdy rozhodl, že se už nikdy nikoho ani ničeho nebudu bát, že budu se vším bojovat. Kupodivu mě neodsoudili, protože se za mě zaručil kapitán, který tu věc vyšetřoval. Mnohokrát jsem mu musel popisovat, jak jsem se s Kládou honil po jeho kanceláři a jak jsem ho nakonec uzemnil. Až později jsem pochopil proč.

Uvědomil jsem si, že křečovitě svírám čelisti a tuhnou mi lícní svaly. To mi pomohlo vrátit se z minulosti zpět.

„Oba už jste mě viděli v ringu, jsem agresivní člověk,“ odpověděl jsem klidně Hruzzimu s Fillem, „ta věc mě naštvála a chtěl jsem ji za každou cenu překazit. Instinktivně jsem věděl, že máme málo času.“

Fill mě chvíli přemítavě pozoroval.

„Může to tak být. Doufám ale, že svou chladnokrevnost nenecháš odpočívat příliš často, Lancelote. Nám všem by se to nemuselo vyplatit,“ řekl nakonec a kývl mi na pozdrav. Oba dva odešli společně a já mohl konečně spát.

* * *

Do Joudzou jsme dorazili za dva dny bez dalších problémů. Buď nás nepronásledovali, nebo jsme na ně byli příliš rychlí a nebo to zařídil Fill, který celé dva dny na něčem neustále pracoval.

Náš prapor se v Joudzou usídlil v jediné místní škole a přilehlých budovách. Místní děti měly proto neplánované prázdniny. Jako seržant jsem měl nárok na vlastní kutloch. Původně to vlastně byl kabinet historie. Společnost mi v něm dělaly jen stovky knih v policích a kromě malého stolu, židle a postele se do něho nic dalšího

nevešlo.

Umyl jsem se, převlékl a právě jsem se chystal do jídelny na opožděnou večeři pro naši rotu, když jsem dostal rozkaz hlásit se u velitele praporu, kapitána Kasowitze. Nehodilo se mi to, ve městě byl jen jeden nevěstinec a kdo se opozdil, měl většinou smůlu.

V kapitánově pracovně kromě Glena a kapitána samotného seděli ještě dva další muži. Nebyli oblečeni v uniformách, ale jejich oděv z velmi kvalitní látky se střídým stříhem prozrazoval příslušnost k armádě. „Seržant Lancelot, pane,“ ohlásil jsem se.

„Kdy jste se poprvé dostali do kontaktu s nepřítelem?“ vybafl na mě jeden z dvojice.

Netušil jsem, co jsou ti dva zač, ale bylo mi jasné, že přinášejí problémy. Během svého života jsem se naučil vyhýbat se lidem představujícím královskou moc. Čím vyšší šarže, čím vyšší úředník, tím to pro mě bylo horší, protože jsem si s sebou nesl Kainovo znamení skutku způsobeného mým otcem. Můj dobrodinec kapitán, který mě zprostil obvinění z vraždy, mě mnohokrát upozorňoval, že se nemám vyptávat.

„Plukovník McGregor a major Michail Pover přijeli přímo z hlavního města. Patří ke skupině pro vyšetřování vnitřních záležitostí. Je v našem zájmu s nimi maximálně spolupracovat,“ vysvětlil kapitán a tvářil se neutrálně.

Nechápal jsem, jak se v Joudzou mohli objevit tak rychle. Fill nebo některý z pozorovatelů sice určitě kapitána o událostech na hranici informoval okamžitě a on zprávy postoupil dál, ale i tak byly dva dny na cestu z hlavního města málo. Ledaže by si plukovník s majorem nechali vypravit vojenský speciální vlak až do nejbližší železniční stanice.

O chvíli později jsem znal i důvod jejich návštěvy. Byl velmi prozaický a vysvětloval rychlost, s jakou se zde objevili. Neměl totiž nic společného s ozbrojenými bojůvkami. Náš prapor neměl být dislokován v Joudzou v severovýchodní pohraniční oblasti, ale v Joudzou v severozápadní oblasti. Někde se stala chyba. Velmi zdvořile jsem jim odpověděl na všechny otázky a po hodině byl propuštěn. Na bordel už bylo pozdě. Po večeři jsem se vrátil do kabinetu a šel spát.

Ráno, jako všichni ostatní, kteří se vrátili z akce, jsem měl volno. Dozvěděl jsem se, že vyšetřovatele doprovázela suita asi dvaceti lidí. Polovina úředníků a polovina vojáků. Naštěstí přinesli noviny, Cardulský raník. Byly sice už tři dny staré, ale stále o týden čerstvější než cokoliv jiného v téhle díře. Po obědě na mě konečně přišla řada. Zavřel jsem se v kabinetě a četl si. Nic zvláštního se nedělo. Obvyklé vzájemné osočování úředníků jednotlivých ministerstev, úspěšný zátah na pašeráky aktivních krystalů z našeho království do Grudie, sousedního guvernátu, několik obecně pozitivně laděných článků o královně. Jako obvykle se do žádných malých věcí nemíchala. Starala se hlavně o vztahy s našimi sousedy a udržování Cest s velkým C, jediných skoro bezpečných průchodů umožňujících spojení s dalšími státy. Cesty vedly právě přes divoké pláně a tvořily jakási vlákna pavučiny spojující ostrůvky civilizace utopené v divokém světě nikoho. Královna byla velmi schopná, vynikající čaroděj, politik i stratég. Jenomže se zdálo, že v poslední době i přes její nepopiratelné přednosti ztrácíme spojení s ostatními zeměmi. Malá zprávička na zadní straně informovala, že jihovýchodní cesta umožňující kontakt s horskými klanovými státy byla dočasně přerušena. Vždy psali dočasně, ale nepamatoval jsem si, že bych četl článek o znovuootevření. Pokud jsem se nepletl, zbývaly poslední dvě Cesty, kterými se dalo odjet pryč. Bez nich by se království spolu s našimi čtyřmi sousedy opravdu změnilo v izolovaný ostrov obývaný zhruba pěti milióny lidí. Předal jsem noviny dalšímu zájemci v pořadí a šel se podívat mezi lidi. Jedna věc byly články v novinách a druhá ústně kolující informace.

Kampariho s ostatními jsem našel ve vstupním sále budovy. Přenesli sem několik lavic a židlí a snažili se v pokeru obehřát trojici vojáků, která přijela s vyšetřovateli. Zatím se jim příliš nedařilo, štěstí se přiklánělo střídavě na jednu i na druhou stranu. Venku pršelo, ale někdo pořádně rozfajroval kamna, takže i tady bylo docela teplo a útulně.

„Sem slyšel, že ste měl šťastnou mušku,“ prohodil jeden z čumilů a podíval se zvědavě na mě, „prej ste je vyhmát za kopcem jako na střelnici.“

Narážel zřejmě na ostřelování z minometu, které nám všem

ušetřilo spoustu problémů.

„Jo,“ odpověděl jsem, „pozorovateli se něco nezdálo. Člověk pak musí být opatrný.“

„Za to by vás mohla královna vyznamenat, zachránil ste pár lidem krk.“

Musel jsem se přemáhat, abych se nesmál. Vojáci tvrdošijně věřili staré povídačce, že nejvyšší vyznamenání, které královna uděluje, je noc strávená s ní samotnou. Možná před tisíci lety, kdy státy teprve vznikaly a jádro armády tvořilo patnáct obrněných jezdců na koních. Poslední věc, po které jsem toužil, bylo setkání s královnou.

„Možná,“ odušil jsem a dál to nekomentoval.

Poznámka vyvolala celou řadu historek o tom, co kdo kdy slyšel nebo zažil na podobné téma. Buď všichni lhali, nebo se něco podobného opravdu stávalo. Nebo královnu dublovalo množství dvojnic. Někdo přinesl láhev třešňové pálenky, potom se objevila druhá. Zaskočil jsem k sobě a vytáhl z vlastních zásob třetí. Venku se pomalu stmívalo a pršet samozřejmě nepřestávalo. Karty monotónně pleskaly o stůl, ohníčky cigaret světélkovaly v šeru a řeči se přelévaly od jednoho tématu ke druhému. Byl to jeden z těch večerů, na které se později v akci v mokrých zákopech, s krvácejícími a umírajícími kamarády po boku, dlouho vzpomíná. Nejlepší večer, jaký můžete v armádě zažít. Dozvěděl jsem se, že v severozápadním Joudzou došlo k nepokojům. Tamní pohraniční posádka byla napadena útočníky ze země nikoho. Použili pár kouzel, zmasakrovali vesnici a zase se stáhli. Prý to nebyli tak docela lidé. Na obličejích měli nějaké masky, jako by nemohli dýchat náš vzduch. Venku bylo možné všechno. Takle informace úplně vysvětlovala přítomnost vyšetřovatelů.

Opustil jsem pokerovou partii, která se pomalu zvrhávala v pitku, a šel k sobě. Ne že bych se nenapil, ale od jisté úrovně hladiny alkoholu v krvi není přítomnost nadříceného, i když je to jen seržant, žádoucí. Měl jsem chuť na dalšího panáka a ještě víc jsem toužil po teple. Studenou sychravost uplynulých dní strávených venku jsem stále cítil v kostech.

Otevřel jsem dveře a překvapeně zůstal stát. Na stole přisunutém

ke knihovně stála neznámá žena a snažila se dosáhnout na nejsvrchnější polici. Jak se natahovala, stavěla se na špičky a látka světle modré blůzy se jí pnula přes řadra. Dlouhé vlasy, jejichž barvu jsem nebyl schopen v přítmí určit, měla stočené do přísného drdolu, linii hrdla i lících kostí však měla jemnou, typicky ženskou – lákající k políbení vystihovalo dojem nejpřesněji. Na stole stála na boso, boty nechala na podlaze. Postoj na špičkách zvýrazňoval kontrast útlých kotníků a plných svůdných lýtek.

„Eh, promiňte,“ řekla rozpačitě, když mě zaregistrovala, „přišla jsem si jen pro nějaké učebnice. Jsem učitelka dějepisu a všechny mé knihy zůstaly tady. Učím děti doma a potřebuji se připravit. Klepala jsem –“

„To je v pořádku,“ zarazil jsem ji a opřel se o zárubeň dveří, „vezměte si, co potřebujete.“

Chvíli váhala a potom, jako by si uvědomila absurdnost situace, pokračovala v prohledávání police. Po celou dobu jsem si ji prohlížel a nakonec jsem téměř litoval, že už s výběrem skončila.

„Mohla byste mi doporučit nějakou knihu o sto padesát až dvě stě let starých událostech? Zajímá mě hlavně vojenství a potom možná,“ zaváhal jsem, „historie magie.“

Překvapeně se na mě podívala, pravděpodobně mě podezřívala, že to říkám jen proto, aby ještě chvíli stála na stole. No, bylo to tak půl napůl.

„Dominika Keefová,“ představila se, když konečně sestoupila ze svého piedestalu.

Podala mi ruku a já najednou nevěděl, co mám udělat. Ve výcvikovém táboře jsme chování k ženám nikdy moc netrénovali. Obyčejně jsem jí potřásl pravicí. Oči se jí usmály, ale jinak se tvářila vážně.

„Tady je kniha, kterou jste chtěl,“ řekla a ukázala na útlý svazek, „já už raději půjdu domů, začíná být moc pozdě. Ještě jednou se vám omlouvám, že jsem sem tak vtrhla,“ rozloučila se.

„Doprovodím vás.“

V očích se jí objevila ostražitost.

„Slyšíte ten hluk? Řekl bych, že sklady místních hospod zejí prázdnotou a vojáci se dostávají do nálady. Bude pro vás

bezpečnější, když budete mít společnost,“ vysvětlil jsem.

Asi si to neuvědomovala, ale dostala se mezi divokou sebranku, která znala jen jeden druh žen. Já vlastně také, jenomže ve mně zůstala část výchovy mé matky a nechtěl jsem, aby tahle půvabná učitelka padla do spárů mých kumpánů. Lidé, kteří každý druhý den nastavují krk a jejichž postavení není o mnoho horší než místo otroka v dolech, jsou někdy ve výkladu zásad slušného chování poměrně velkorysí. Také krutí, bezohlední a smrtelně nebezpeční. Znal jsem je dokonale, protože byli mou rodinou. Navíc doprovodit ji domů mohlo být příjemné.

„Aha, jeden muž je lepší než mnoho a ten jeden může odradit ty druhé,“ pochopila okamžitě.

Bez dalšího váhání si obula těžká bagančata pod kolena a oblékla dlouhý přšiplášť s kapuci. Knížky zabalila do voskovaného papíru a vložila do koženého vaku s popruhem přes rameno.

Naše provizorní kasárna jsme opustili zadním vchodem, stejným, kterým se dostala dovnitř. Stále přšelo, světlo lucerny, kterou jsem vzal s sebou, se odráželo v četných kalužích. Jinak byl svět černý. Joudzou mělo daleko do velkého města s dlážděnými cestami a nočními pochůzkáři bdícími nad pořádkem. Pouliční osvětlení zde bylo jen ve dvou centrálních čtvrtích.

Bydlela daleko, skoro na kraji města. Z toho jsem usoudil, že ani tady není učitelství příliš lukrativní zaměstnání. Během cesty jsme téměř nehovořili. Když se se mnou loučila u domu, přelétla mě zkoumavým pohledem, jako by se snažila odhadnout, co jsem zač. Dveře bouchly, klíč zarachotil, za okamžik se za zamřížovanými okny rozsvítilo. Chvilí jsem stál schovaný pod stromem a přemýšlel nad tím, jak se svléká, umývá nebo možná i koupe, potom si natahuje saténovou noční košili a jde spát. I když, učitelky si možná saténové noční košile nemohou dovolit. Neřekla mi to, ale určitě bydlela sama. Než přišla, bylo v domě zhasnuto, navíc by ji žádný muž, pokud nebyl padlý na hlavu, nepustil v takové tmě ven.

Ráno mě vzbudil poslíček. Měl jsem se hlásit u kapitána ještě před ranní poradou. Umyl jsem se, oblékl do vycházkové uniformy a nechal se uvést do jeho pracovny. McGregor s Poverem už tam čekali, s nimi Glen a Alli.